

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 9Csp/172/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416207337
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2018:8416207337.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanému: Y. zastúpenému: JAKUBIS & PARTNERS s.r.o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 1.680,69 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaný **m á n á r o k** na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 % o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 28. 12. 2016 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.680,69 eur, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.000,- eur od 24. 10. 2015 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu odôvodňoval tým, že žalovaný uzatvoril dňa 12. 7. 2013 so Slovenskou sporiteľňou, a.s. Zmluvu o úvere číslo XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky v znení ich dodatkov. Tvrdil, že na základe tejto zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver, ktorého podmienky čerpania, splácania a podmienky pri neplnení zmluvných povinností ako aj ďalšie náležitosti boli upravené v zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Tento úver podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe nebol žalovaným riadne splácaný, keďže žalovaný splátky v stanovených termínoch neplnil, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. V žalobe uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015 bola pohľadávka voči žalovanému postúpená na žalobcu, pričom ku dňu postúpenia výška pohľadávky predstavovala sumu 1.680,69 eur a pozostávala z istiny vo výške 1.000,- eur, riadneho úroku vo výške 546,08 eur, úroku z omeškania vo výške 54,61 eur a poplatkov vo výške 80,- eur v súlade s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. deklaroval, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedená v tejto prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Tvrdiac, že odo dňa postúpenia pohľadávky žalovaný na uplatňovaný nárok neuhradil nič, žalobca uplatnil žalobou nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.680,69 eur a pokračujúcich úrokov z omeškania v sadzbe 5,05 % ročne zo sumy 1.000,- eur počnúc dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, teda od 24. 10. 2015 do zaplatenia.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu, Všeobecné obchodné podmienky, Prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok a Zmluvu o postúpení pohľadávok s prílohou. V priebehu sporu žalobca ako ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení predložil platobnú históriu

úveru, žalovanému adresovanú výzvu k úhrade zo dňa 9. 9. 2015, poštový podací hárok zo dňa 10. 9. 2015, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015 spolu s doručenkou a tiež žalovanému adresované oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 30. 10. 2015 s poštovým podacím hárkom.

4. Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa žalobou uplatnenému nároku vo svojich písomných vyjadreniach opakovane bránil dvoma základnými námietkami. A to námietkou premlčania práva žalobcu a námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Tvrdil, že nároky, ktoré žalobca odvodzuje zo zmluvy uzavretej žalovaným s bankou poskytujúcou úvery sú nárokmi zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom poukazujúc na § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 19. 10. 2017 vzniesol námietku premlčania celého práva žalobcu. Zároveň poukazujúc na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách tvrdil, že zákonným predpokladom postupiteľnosti bankovej pohľadávky na inú osobu je, aby banka pred postúpením pohľadávky klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a aby klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní, pričom zmluva o postúpení pohľadávok uzavretá v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je podľa žalovaného pre rozpor so zákonom neplatná. V danom prípade splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa žalovaného nebolo preukázané, lebo žalobca nepreukázal doručenie výzvy zo dňa 9. 9. 2015 žalovanému, a aj keby ho preukázal, od tejto výzvy po postúpenie pohľadávky neprešlo zákonom predpokladaných 90 dní, keďže k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 23. 10. 2015, teda postúpenie pohľadávky tu odporovalo kogentnej zákonnej úprave. Podľa žalovaného nie je možný iný výklad § 92 ods. 8 zákona o bankách ako taký, že medzi písomnou výzvou banky a samotným postúpením pohľadávky musí uplynúť lehota 90 dní, iný výklad nedával by žiaden zmysel a ad absurdum by znamenal, že banka pri 90 dňovom omeškaní klienta mohla by jeden deň zaslať výzvu a hneď na druhý deň postúpiť pohľadávku, čo zjavne nebol úmysel zákonodarcu. Žalovaný tvrdil, že vo všeobecných obchodných podmienkach banky zakomponovaný súhlas klienta s takýmto postúpením je neplatný, odporuje kogentnému ustanoveniu § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom spotrebiteľ pri podpise zmluvy nebol naň výslovne upozornený, tento je súčasťou formulárových podmienok, ktoré spotrebiteľ nemohol nijako ovplyvniť a zároveň sa takýmto úkonom spotrebiteľ vzdáva ochrany do budúcnosti a práva udeliť či neudeliť súhlas. Žalovaný namietal aj platnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bankou, vyslovil názor, že banka postupovala tu nezosplatnený, živý úver, čo odporuje zákonu, preto žalobu žalobcu ako nedôvodnú navrhol v celom rozsahu zamietnuť.

5. Žalobca vo svojich písomných vyjadreniach s námietkami žalovaného nesúhlasil a tvrdil, že postúpenie pohľadávky tu bolo platné, v súlade so zákonom a za splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa žalobcu žalovaný bol v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a bol bankou opakovane písomne vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to výzvou zo dňa 9. 9. 2015, ktorej doručovanie preukazuje poštový podací hárok zo dňa 10. 9. 2015 a tiež výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 30. 9. 2015, ktorú podľa predloženej doručky žalovaný riadne prevzal. Podľa žalobcu § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje len podmienky, ktoré banka musí splniť aby sa voči klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva, nemožno ho spájať s aktívnou legitímáciou postupníka, nespája sa s jeho porušením občianskoprávny následok neplatnosti zmluvy ale len administratívnoprávna zodpovednosť postihuteľná Národnou bankou Slovenska a navyše predložil oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s poštovým podacím hárkom, pričom takéto oznámenie aj v zmysle rozsudku NS SR zo dňa 11. 6. 2003 sp. zn. 4Obo 210/01 bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v spore a súd je povinný z neho vychádzať bez toho aby skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok. Žalobca na podporu svojho názoru poukázal na viaceré rozhodnutia slovenských súdov, tak okresných ako aj krajských a poukázal aj na to, že § 89 ods. 1 zákona o bankách pripúšťa odchýlnu úpravu vzťahov medzi bankou a klientom od zákona, ktorú ani § 92 ods. 8 nevyklučuje a v danom prípade takéto odchýlna dohoda existovala v čl. I bod 10 zmluvy o splátkovom úvere, resp. v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, nebola nevyvážená, keďže zodpovedala § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, preto postúpenie pohľadávky bolo platné. Žalobca uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného že pre platné postúpenie bankovej pohľadávky je potrebné, aby od písomnej výzvy banky do postúpenia uplynula lehota 90 dní, uvedený výklad nemá oporu v zákone, podľa žalobcu písomná výzva môže byť vykonaná kedykoľvek počas trvania omeškania. Ak by zákonodarca mienil v § 92 ods. 8 zákona o bankách poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to podľa žalobcu v danom ustanovení výslovne a jednoznačne uvedené a tak nemá oporu tvrdenie žalovaného o ochrannnej funkcii uvedenej lehoty, čo by navyše odporovalo

aj základným súkromnoprávnym princípom, nakoľko dlžník sa dostáva do omeškania už okamihom nezaplatenia splátky v deň splatnosti, nie až po výzve banky a postupca si teda aj bez výzvy mohol nárok na zaplatenie takejto omeškanej splátky súdnou cestou uplatniť. Žalobca nesúhlasil s tvrdením žalovaného o neplatnom vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, tvrdil, že nepostupoval sa živý úver, ale úver, ktorý bol dňa 30. 9. 2015 zosplatený za dodržania všetkých podmienok v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, preto má za to, že preukázal tak aktívnu vecnú legitimáciu ako aj nárok na zaplatenie neuhradených splátok úveru s príslušenstvom.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie na ktorom žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na podanej žalobe v celom rozsahu trval a trval aj na tvrdení o nedôvodnosti námietok žalovaného voči žalobe. Námietka premlčania podľa žalobcu nie je dôvodná, lebo uplatňované sú jednotlivé splátky od 20. 8. 2013, ktoré do podania žaloby neboli premlčané, následne došlo k zosplateniu celého dlhu, preto právo žalobcu ani v časti premlčané nie je. Tvrdil, že žalovaný s plnením svojich povinností meškal viac ako 90 dní, aj z platobnej histórie a prílohy zmluvy o postúpení pohľadávok vyplýva, že išlo o omeškание spolu 761 dní a keďže bol dňa 9. 9. 2015 bankou písomne vyzvaný a následne bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, sú splnené všetky podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca poukázal na to, že aj judikatúra Ústavného súdu a Najvyššieho súdu SR preferuje výklad v prospech platnosti právneho úkonu, teda ak v zákone niečo nie je výslovne označené za neplatné, výklad má byť v prospech platnosti daného právneho úkonu. Žalobca dohodu strán o podmienkach postúpenia nepovažuje za neplatnú a nevyváženú, z princípov súkromného práva podľa žalobcu vyplýva dovolenosť takeého dojednania, keď aj v zmysle zákona napr. prevzatie dlhu vyžaduje súhlas veriteľa na rozdiel od postúpenia pohľadávky, kde súhlas dlžníka nie je potrebný, preto nejde o neplatné a nevyvážené dojednanie.

7. Žalovaný na pojednávaní prostredníctvom právneho zástupcu zotrval na nesúhlasnom stanovisku so žalobou a na svojich písomných námietkach. Ak žalobca svoju aktívnu legitimáciu odôvodňuje oznámením postupcu o postúpení pohľadávky s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z roku 2001, tak tento názor podľa žalovaného neobstojí, nakoľko uvedené rozhodnutie sa netýkalo bankovej pohľadávky, ale všeobecnej pohľadávky. Ani poukaz na odchýlné dojednanie postúpenia podľa žalovaného neobstojí, nakoľko nie je možné sa od daných zákonných podmienok odchýliť a ak sa tak stalo, sú dané dojednania neplatné. Žalobcom uvádzané súdne rozhodnutia na podporu tvrdení žalobcu podľa žalovaného neobstoja, sú ojedinelé, keďže množstvo iných rozhodnutí súdov potvrdzuje, že je potrebné pri postúpení bankovej pohľadávky splniť zákonné podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo tu splnené nebolo. Žalovaný trval na svojom tvrdení, že neuplynula medzi výzvou a postúpením pohľadávky lehota 90 dní, nakoľko od výzvy zo dňa 9. 9. 2015 do postúpenia uplynulo len 44 dní, preto neboli splnené zákonné podmienky postúpenia a keďže postupoval sa pre nedodržanie podmienok vyhlásenia predčasnej splatnosti živý úver, je dané postúpenie pohľadávky neplatné.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomných vyjadrení strán a vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, nakoľko vykonanie žiadneho z nich nebolo žalovaným namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavhol. Čo sa týka výsluchu žalovaného k platobnej histórii, tak ako bol pôvodne navrhnutý právny zástupcom žalobcu na pojednávaní dňa 10. 11. 2017, tento vykonaný nebol, nakoľko právny zástupca žalobcu na ďalšom pojednávaní dňa 14. 2. 2018 sám uviedol, že na výsluchu žalovaného netrvá. Výsluch žalovaného pre vyriešenie základných sporných otázok v danom prípade (premlčanie, aktívna vecná legitimácia) ani nebol potrebný. Po vykonanom dokazovaní súd zistil tento skutkový stav:

9. Dňa 12. 7. 2013 žalovaný uzavrel v M. so Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako bankou písomnú zmluvu označenú ako „Zmluva o splátkovom úvere“, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového spotrebného úveru vo výške 1.000,- eur žalovanému. Žalovaný sa zaviazal splatiť tento úver v 84 mesačných splátkach vo výške 24,65 eur splatných k 20. dňu kalendárneho mesiaca, so splatnosťou poslednej splátky dňa 20. 7. 2020, a to inkasom z inkasného účtu. Celková čiastka spojená s úverom mala byť podľa zmluvy vo výške 2.069,67 eur, pri RPMN 26,48 % a úrokovej sadzbe 23,40 % p.a. - fixnej do splatnosti. Priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 26,38 %. V článku I bod 10 zmluvy je uvedené, že ak dôjde k akémukoľvek prípadu porušenia, napr. v prípade nesplácania pohľadávky riadne a včas je banka oprávnená okrem iného postúpiť pohľadávku. V článku III zmluvy označenom ako

Záverečné ustanovenia v bode 3 je uvedené, že dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú Všeobecné obchodné podmienky, úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Vyššie uvedené skutočnosti súd zistil z písomného vyhotovenia predmetnej úverovej zmluvy.

10. Podľa bodu 19.16. žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (čl. 28 spisu) klient súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce, súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľčané, ako aj previesť na tretiu osobu akékoľvek svoje záväzky voči klientovi. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky; predchádzajúci písomný súhlas banky nie je potrebný, pokiaľ sa zriaďuje záložné právo k pohľadávkam klienta ako záložcu voči banke v prospech banky ako záložného veriteľa. V prípade, že klient je spotrebiteľom v zmysle osobitného právneho predpisu, tak banka nebude bezdôvodne súhlas odopierať.

11. Žalobca v spore tvrdil, že pohľadávku z úverovej zmluvy voči žalovanému nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015 uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, ktorú súdu predložil spolu so žalobou (čl. 32 - 36) a ktorej predmetom bola dohoda o odplatnom postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú s nimi spojené (článok V bod 5.1 zmluvy o postúpení pohľadávok) s tým, že pohľadávkou na účely tejto zmluvy sa rozumie (článok II bod 2.1 zmluvy) každá pohľadávka postupcu voči dlžníkovi, vrátane jej príslušenstva uvedená a špecifikovaná v Prílohe č. 1 k tejto zmluve, ktorá vznikla z bankových činností vykonávaných postupcom alebo v súvislosti s nimi vrátane pohľadávok zo zmlúv o úvere. Žalobca spolu s touto zmluvou predložil súdu aj výpis z jej prílohy č.1 týkajúci sa pohľadávky voči žalovanému a tiež žalovanému adresované oznámenie postupcu - Slovenskej sporiteľne, a.s. zo dňa 30. 10. 2015 o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 12. 7. 2013 voči žalovanému na žalobcu (čl. 97) spolu s poštovým podacím hárkom (čl. 98). Na strane 4 žalobcom predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok sa v článku IV označenom ako „Vyhlásenia zmluvných strán“ v bode 4.2 písm. d) nachádza vyhlásenie v zmysle ktorého Postupca výslovne potvrdzuje, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

12. Žalobca v spore tvrdil, že pre nesplácanie úveru žalovaným vyhlásil dňa 30. 9. 2015, po predchádzajúcom upozornení žalovaného písomnou výzvou banky zo dňa 9. 9. 2015 mimoriadnu splatnosť úveru, na dôkaz čoho predložil súdu jednak uvedenú výzvu zo dňa 9. 9. 2015 (čl. 96), poštový podací hárk zo dňa 10. 9. 2015 (čl. 128 spisu) a žalovanému adresované „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 30. 9. 2015 (čl. 94 spisu) spolu s doručenkou o prevzatí daného oznámenia žalovaným dňa 5. 10. 2015 (čl. 95 spisu). V uvedenej výzve zo dňa 9. 9. 2015 žalovanému oznámil, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky z úverovej zmluvy zo dňa 12. 7. 2013 ku dňu 8. 9. 2015 vo výške 652,98 eur a súčasne ho vyzval na úhradu dlžnej sumy do 15 dní od doručenia výzvy s tým, že ak sa tak nestane, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky. V oznámení o vyhlásení mimoriadnej splatnosti mu oznámil, že vzhľadom na porušenie v zmysle bodu 8.1 písm. a) obchodných podmienok vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29. 9. 2015 a žiada o uhradenie dlžnej sumy vo výške celkom 1.660,74 eur najneskôr do 15 dní.

13. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 30. 10. 2017 a predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaný na poskytnutý úver uhradil celkovo iba sumu 24,65 eur úhradami zo dňa 20. 8. 2013 (0,55 eur), zo dňa 22. 8. 2013 (4,10 eur) a zo dňa 19. 9. 2013 (20,- eur).

14. Žalobca teda podanou žalobou uplatnil nároky zo zmluvy o úvere vo výške spolu 1.680,69 eur špecifikované v žalobe tvrdiac, že zmluva o úvere spĺňala všetky náležitosti podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch a že daná pohľadávka bola mu platne postúpená pôvodným veriteľom- bankou. Ako už bolo uvedené, žalovaný sa takto uplatnenému nároku bránil dvoma zásadnými námietkami, a to námietkou premlčania a námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

15. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania sa súd v prvom rade musel zaoberať touto námietkou, keďže opodstatnenosťou a oprávnenosťou uplatneného nároku vo veci samej a ďalšími pre rozhodnutie relevantnými otázkami, vrátane aktívnej vecnej legitímácie by sa súd pri vznesenej

námietke premlčania mal zaoberať až po vyriešení otázky, či námietka premlčania je alebo nie je dôvodná (podporne pozri napr. R29/1983).

16. Základnou otázkou pre posúdenie, či žalobca tvrdené právo alebo jeho časť neuplatňuje po uplynutí premlčacej doby, aj vzhľadom na poukaz žalobcu v žalobe na Obchodný zákonník tak bolo určiť, či v prejednávacom spore ide o obchodnoprávny vzťah (4 ročná premlčacia doba upravená v Obchodnom zákonníku), alebo občianskoprávny vzťah (3 ročná premlčacia doba upravená v Občianskom zákonníku) a kedy vlastne začala plynúť a ako plynula premlčacia doba pre uplatnenie práva voči žalovanému.

17. Predmetom zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 12. 7. 2013 uzavretej žalovaným s bankou, ktorej predmetom podnikania, vychádzajúc zo zápisu v obchodnom registri je okrem iného poskytovanie úverov bolo poskytnutie peňažných prostriedkov žalovanému ako dlžníkovi so záväzkom dlžníka tieto vrátiť a zaplatiť úroky, išlo teda o úver, konkrétne o spotrebiteľský úver, čo koniec koncov zodpovedalo aj prejavenej vôli strán, ktoré v zmluve sami poskytovaný účel označili ako „spotrebný úver na čokoľvek“, pričom súčasťou zmluvy ako jej príloha boli aj „štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere“. Nakoľko žalobca v konaní uplatňuje nároky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri ich právnom posúdení je potrebné vychádzať z ustanovení osobitného zákona, ktorým v čase uzavretia zmluvy bol zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a v ostatnom z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ktorý je tu *lex generalis*. Súd v súvislosti s poukazom žalobcu v žalobe na ustanovenia Obchodného zákonníka len pre úplnosť dodáva, že i keby nešlo o spotrebiteľský úver, i tak by vzhľadom na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa (§ 2 písm. a/v tom čase účinného zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka), ktoré je zrejmé tak z obsahu zmluvy ako aj označenia žalovaného v nej (žalovaný ako dlžník je v časti zmluvy identifikujúcej ho ako stranu záväzku označený identifikačnými znakmi typickými pre fyzické osoby -nepodnikateľov, t.j. menom, priezviskom, bydliskom, rodným číslom, číslom občianskeho preukazu) bolo treba vzhľadom na zákonné kritériá obsiahnuté v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka uzavrieť, že v prípade Úverovej zmluvy zo dňa 12. 7. 2013 ide bez akýchkoľvek pochybností o vzťah spotrebiteľský, a ako na taký preň platia normy na ochranu spotrebiteľa obsiahnuté tak vo vnútroštátnych právnych predpisoch, ako aj v právnych aktoch Európskej únie. Koniec koncov sám žalobca, ktorého zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania prípadného nesporebiteľského charakteru záväzkového vzťahu nielenže nepreukázal, ale ani netvrdil, že by sa nemalo jednať o spotrebiteľský úverový vzťah.

18. Z formy a obsahu zmluvy uzatvorenej so žalovaným na hlavičkovom papieri banky je zrejmé, že sa jedná o tzv. „formulárovú“, typovú zmluvu. S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat lex generalis*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade je zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch má prednosť pred všeobecnou, ktorou je Obchodný zákonník, je nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi stranami posudzovať podľa príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a tiež podľa Občianskeho zákonníka (v tejto súvislosti viď napr. Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co 130/2011 zo dňa 6. 3. 2012 alebo uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3CoE/259/2012 zo dňa 26. 2. 2013).

19. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred

podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

21. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

22. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

23. Spotrebiteľské zmluvy sú typické tým, že ich o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávatelia s veľkým počtom zákazníkov (spotrebiteľia) s tým, že dodávateľ ako navrhovateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje aj podmienky ich realizácie. Návrh zmluvy býva často pripravený na predtlačení tlačivách, spotrebiteľ nemá možnosť žiadnym spôsobom zmeniť ich obsah, nemôže vyjednávať, jedinou jeho alternatívou je prijatie, respektíve odmietnutie návrhu. Pre spotrebiteľskú zmluvu je teda charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, pričom nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Súdna prax už judikovala, že za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj takú zmluvnú podmienku, pokiaľ v zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach je stanovená dlhšia premlčacia doba v porovnaní s Občianskym zákonníkom, ktorý upravuje trojročnú premlčaciu dobu. Koniec koncov, koncepcia, že ani dojednaním v zmluve nemožno sa odchýliť od pre spotrebiteľa výhodnejšej občianskoprávnej úpravy (vrátane otázky premlčania) má počnúc dňom 1. 5. 2014 aj svoju normatívnu podobu, keď podľa § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

24. V zmysle uvedeného, vzhľadom na vyhodnotenie predmetnej spotrebiteľskej zmluvy - zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako spotrebiteľského, občianskoprávneho vzťahu, s prihliadnutím na skutočnosť, že osobitnú úpravu premlčania zákon o spotrebiteľských úveroch nemá je na premlčanie potrebné aplikovať všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní (§ 100 a nasl. Občianskeho zákonníka) a vychádzať zo všeobecnej trojročnej premlčacej doby. V súvislosti s vyššie uvedeným súd dáva do pozornosti právne závery vyslovené Najvyšším súdom SR v rozhodnutí 5MCdo 20/2009 zo dňa 25. 11. 2011 alebo Krajským súdom v Trenčíne v rozsudku 17Co 167/11-73 zo dňa 23. 11. 2011.

25. Ako už bolo uvedené, aktuálne Občiansky zákonník aj výslovne stanovuje (§ 52 ods. 2 veta tretia) že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva a aj Najvyšší súd Slovenskej republiky už judikoval (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014), že toto ustanovenie (§ 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka), sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

26. Podľa názoru súdu preto pri posúdení, či sa v tu súdanej veci žalobca svojho práva nedomáha po uplynutí premlčacej doby je potrebné bez akýchkoľvek pochybností vychádzať z ustanovení o premlčaní obsiahnutých v Občianskom zákonníku a z tam zakotvenej všeobecnej trojročnej premlčacej doby.

27. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka. Nepremlčujú sa takisto práva z vkladov na vkladných knižkách alebo na iných formách vkladov a bežných účtoch, pokiaľ vkladový vzťah trvá.

28. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

29. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

30. V prejednávanom prípade má nárok žalobcu svoj základ v spotrebiteľskej zmluve, konkrétne jednalo sa o spotrebiteľský úver, ktorý sa mal vrátiť v splátkach po 24,65 eur mesačne. Jednotlivé splátky majú samostatný režim premlčania podľa ich splatnosti (§ 103 Občianskeho zákonníka). Ak teda v prospech žalovaného bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.000,- eur ktorý sa mal podľa výslovnej a zrozumiteľnej dohody strán v zmluve splácať v mesačných splátkach po 24,65 eur splatných vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc prvou splátkou splatnou dňa 20. 8. 2013, potom vo vzťahu k premlčaniu to znamená, že žalovaný mal do dňa 28. 12. 2013 (tri roky pred doručením žaloby súdu) zaplatiť 5 splátok po 24,65 eur (dňa 20. 8. 2013, dňa 20. 9. 2013, dňa 20. 10. 2013, dňa 20. 11. 2013 a 20. 12. 2013), teda sumu spolu 123,25 eur. Z ničím nespochybneného tvrdenia žalobcu a predloženej platobnej histórie vyplýva, že žalovaný uhradil v tomto období sumu spolu len 24,65 eur, a teda rozdiel vo výške 98,60 eur (123,25 eur - 24,65 eur) je suma, právo na zaplatenie ktorej je premlčané. V tomto smere je vo vzťahu k splátkam, ktorých splatnosť nastala podľa zmluvy v období od 20. 8. 2013 do 20. 12. 2013 a ktoré tvoria súčasť žalobou uplatneného nároku bezpredmetné tvrdenie žalobcu, že k zosplateniu dlhu došlo dňa 30. 9. 2015, keďže prípadné zosplatenie dlhu nemohlo mať spätné vplyv na plynutie premlčacej doby týchto skorších splátok. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania, uvedenú sumu pre premlčanie žalobcovi nemožno priznať, preto žalobu v časti zaplatenia sumy 98,60 eur bolo potrebné bez ďalšieho zamietnuť, nakoľko právo na zaplatenie tejto sumy je premlčané. Preto zamietnutie žaloby v danej časti bolo nevyhnutné bez ohľadu a nezávisle od vyriešenia druhej spornej otázky, t.j. otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko pre premlčanie práva žalobcu v tejto časti a vznesenú námietku premlčania by daný nárok priznaný byť nemohol, ani keby žalobca bol v spore aktívne vecne legitimovaný, čo podľa názoru súdu odôvodneného ďalej nie je, alebo keby danú pohľadávku uplatnil v danom čase akýkoľvek veriteľ (podporne v tejto súvislosti súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/139/2017, ktorý žalobcovi musí byť dobre známy, nakoľko aj v uvedenom spore bol žalobcom a rovnako tam bola jeho žaloba zamietnutá jednak pre premlčanie časti práva a takisto pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie pre rozpor postúpenia pohľadávky s § 92 ods. 8 Zákona o bankách).

31. Čo sa týka spornej otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaný uzavrel úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale Slovenská sporiteľňa, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovanému bola mu pôvodným veriteľom postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015, ktorej platnosť žalovaný spochybnil, ďalšou zásadnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť bola otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

32. Žalobca tvrdil a argumentoval, že je aktívne vecne legitimovaný na súdne uplatnenie predmetnej pohľadávky. Na podporu tohto svojho názoru ponúkol rozsiahlu a podrobnú argumentáciu. Okrem iného v nej poukazoval na to, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazujúcimi odoslanie tejto písomnosti žalovanému, ktoré podľa žalobcu bez ďalšieho zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu ako postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z neho vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení s tým, že dlžník, tu žalovaný sa nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky ani jej prípadnej neexistencie. V tejto súvislosti poukázal na známe rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 6. 2003 sp. zn. 4Obo 210/01.

33. Súd vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania konštatuje, že s tvrdením žalobcu o preukázaní existencie jeho aktívnej vecnej legitímácie na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky voči žalovanému sa nestotožňuje. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovanému, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu, teda aj v jej nepremlčanej časti.

34. Veriteľom, s ktorým žalovaný vstúpil do záväzkového úverového vzťahu na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 12. 7. 2013 bola Slovenská sporiteľňa, a.s., teda banka. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č. 483/2001

Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“) ako osobitná úprava (lex specialis) pred všeobecnou úpravou (lex generalis) o postupovaní pohľadávok v §§ 524 až 530 Občianskeho zákonníka. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, teda ku dňu 23. 10. 2015 § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa tohto zákonného ustanovenia ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

35. Vzhľadom na uvedené a tiež z dôvodov, ktoré súd rozvedie ďalej nemôžu byť podľa názoru súdu žiadne pochybnosti, že zákonom o bankách sú odchylné od všeobecných pravidiel o postúpení pohľadávky v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť môže byť postúpená bankou len vtedy, ak je splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku.

36. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nestanovuje podmienky platnosti postúpenia bankovej pohľadávky. Argumentácia žalobcu pritom navyše napríklad úplne opomína fakt, že aj všeobecná zákonná úprava postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku v § 525 ods. 1 a 2 jasne stanovuje, že postúpiť nemožno pohľadávku, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom. V tejto súvislosti potom treba poukázať okrem iného aj na skutočnosť, že zákon o bankách vo svojich ustanoveniach § 2 ods. 1 a 2 v spojení s § 3 ods. 1 a 2 a § 5 písm. b) a k) umožňuje bankám, teda držiteľom bankového povolenia poskytovať úvery aj z peňažných prostriedkov získaných od iných osôb vo forme vkladov od verejnosti, čo je zákonom zakázané pre každý subjekt bez bankového povolenia, pričom nepochybne aj v záujme znemožnenia obchádzania tejto zákonnej regulácie zároveň zákon o bankách v § 92 ods. 8 (pôvodne § 92 ods. 7) striktné reguluje možnosť postupovania pohľadávok z bankových úverov tak, aby jednak nedochádzalo k postupovaniu ešte nesplatených pohľadávok z bankových úverov (teda z tzv. živých bankových úverov) a aby banky a pobočky zahraničných bánk mohli postupovať len svoje pohľadávky zodpovedajúce peňažnému záväzku či časti peňažného záväzku bankového klienta s ktorým je bankový klient v omeškaní nepretržite dlhšia ako 90 kalendárnych dní aj napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky. Teda banky a pobočky zahraničných bánk môžu postupovať svoje splatné pohľadávky alebo splatné časti svojich pohľadávok len za daných, striktné upravených zákonných podmienok. Ak žalobca tvrdí, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sa týka len úpravy obchodného tajomstva a neposkytuje žiadnu ochranu klientovi vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky, a že prípadné porušenie daných podmienok zakladá nanajvyš administratívnoprávnu zodpovednosť postupcu, tak s týmto súd nesúhlasí. Skutočnosť, že uvedené ustanovenia zákona o bankách (§ 89 a nasl.), vrátane § 92 ods. 8 slúžia práve na ochranu klienta a to aj vo vzťahu k platnosti postúpenia pohľadávky jasne preukazuje už to, že celá daná časť zákona o bankách (štrnásť časť) má názov Ochrana klientov a bankové tajomstvo.

37. Vzhľadom na uvedené je pritom podľa názoru súdu neprípustné, aby v spotrebiteľskom vzťahu aj vzhľadom na vnútroštátnu normatívnu právnu úpravu ochrany spotrebiteľa (okrem iného pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, § 53 ods. 1 až 3 a 5 Občianskeho zákonníka) ako aj európsky systém ochrany spotrebiteľov boli tieto záväzné pravidlá

a zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky obchádzané len prostredníctvom bankami predformulovaných zmluvných ustanovení vrátane obchodných podmienok, ktoré by bankám umožňovali aby ich pohľadávky, ktoré majú voči bankovým klientom (dlžníkom) postupovali na iné subjekty (postupníkov) v rozpore so zákonnými pravidlami podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka účastníci občianskoprávných vzťahov si môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchylné od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od neho nemožno odchyliť. Banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom síce v zmysle § 89 ods. 1 zákona o bankách môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ale to len vtedy ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Odkazová poznámka v § 89 ods. 1 zákona o bankách pritom v tejto súvislosti odkazuje okrem iného práve aj na ust. § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka o zákaze neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Podľa § 53 ods. 4 písm. b) Občianskeho zákonníka účinného ku dňu uzavretia úverovej zmluvy (12. 7. 2013) sa pritom za neprijateľnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve sa považuje aj ustanovenie, ktoré dovoľuje dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

38. Súd je toho názoru, že postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka podľa ktorého neplatný je právný úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

39. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka, nehovoriac o tom, že v tu súdenom spore postupníkom je obchodná spoločnosť špecializujúca sa práve na hromadné vymáhanie postúpených pohľadávok, ako je súdu známe z jeho činnosti.

40. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky prostredníctvom podmienok v § 92 ods. 8 zákona o bankách a ich naplnenie musí byť považované za zákonný predpoklad platnosti postúpenia aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie je vždy zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

41. Žalobca tvrdí, že zákonné podmienky postúpenia splnené boli, lebo klient (žalovaný) bol v dlhodobom omeškaní s plnením svojich záväzkov, ktoré ku dňu postúpenia pohľadávky trvalo 761 dní a že je splnená aj zákonná podmienka písomnej výzvy banky, ktorou tu bola jednak výzva zo dňa 9. 9. 2015, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 30. 9. 2015. Súd však rovnako ako žalovaný je názoru, že uvedené výzvy nepreukazujú splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky, a to z dôvodu nezachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky.

42. Ak žalobca tvrdí, že zo zákona nevyplýva podmienka uplynutia 90 dní kalendárnych dní medzi výzvou a samotným postúpením pohľadávky ako to tvrdil žalovaný, tak tu súd uvádza, že tento názor žalobcu nepodporuje nielen logika a účel danej zákonnej úpravy, ale ani jej výslovne gramatické zákonné vyjadrenie. Kľúčové sú tu z hľadiska ich vyjadrenia a celého kontextu prvé dve vety § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré treba vnímať komplexne a vo vzájomných súvislostiach. Prvá veta jasne hovorí, že Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Druhá veta hovorí, že Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane

jeho príslušenstva; to neplatí ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

43. Za danej dikcie zákona podľa názoru súdu logicky neprichádza do úvahy iný výklad ako ten, že postupnosť daných krokov musí byť taká, že pri omeškaní klienta ako prvý krok najskôr musí byť písomná výzva banky, a až po nasledujúcom nepretržitom 90 dňovom omeškaní klienta (druhý krok), ktoré po nej nasleduje je možné platné postúpenie pohľadávky. Slovíčko „napriek“ by v danom kontexte inak nedávalo zmysel, čo jasne potvrdzuje druhá veta predmetného zákonného ustanovenia, ktorá len podporuje záver o tom, že účelom zákona bolo po výzve banky poskytnúť klientovi 90 dňovú ochrannú lehotu, v rámci ktorej môže zvrátiť cesiu pohľadávky banky tým, že ešte pred postúpením uhradí omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva s výnimkou prípadu, kedy by šlo o tak povediac „notorického neplatiča“ ktorého omeškanie by v súhrne presiahlo jeden rok (§ 92 ods. 8 veta druhá, časť za bodkočiarkou).

44. Ak by zákonodarca daným vyjadrením v § 92 ods. 8 zákona o bankách (v prvej vete) nezamýšľal poskytnutie 90 dňovej ochrannej lehoty klientovi banky na zvrátenie postúpenia pohľadávky, potom by druhá veta predmetného ustanovenia (a to tak jej časť pred bodkočiarkou ako aj za ňou) nedávala zmysel, nakoľko v druhej vete sa jasne hovorí že právo postúpiť pohľadávku banka nemá ak klient ešte pred postúpením svoj záväzok celkom uhradí okrem prípadu, kedy by súčet jeho omeškaní presiahol jeden rok, kedy by už ani danou úhradou postúpenie pohľadávky zvrátiť nemohol. To, že dané ustanovenie limituje právo banky postúpiť pohľadávku určitou lehotou je absolútne zrejmé, keďže po výzve banky je klientovi daná možnosť ešte pred postúpením záväzok celkom uhradiť. Je tu teda daná lehota „do postúpenia“, ktorej začiatok sa odvíja práve od výzvy banky. Ak by potom platil názor žalobcu, tak by bolo v podstate na voľnom uvážení banky, či po danej „výzve“ v zmysle prvej vety poskytne na plnenie omeškaného záväzku s príslušenstvom klientovi lehotu len 1 deň alebo 90 dní, čo okrem toho, že by to bolo absolútne netransparentné a vo vzťahu ku klientom absolútne nepredvídateľné, zjavne by ani nenapĺňalo predstavu zákonodarcu, ktorý jasne stanovil, že ak „napriek“, teda aj po písomnej výzve banky je klient aj tak 90 kalendárnych dní v omeškaní, je možné postúpenie pohľadávky s výnimkou prípadu, ak klient ešte pred postúpením, teda práve rámci uvedenej 90 dňovej lehoty svoj záväzok celkom uhradí.

45. V danom prípade žalobca predložil len písomné výzvy zo dňa 9. 9. 2015 a zo dňa 30. 9. 2015 od ktorých do dňa 23. 10. 2015, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky neuplynula lehota 90 dní, preto toto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

46. Súd vzhľadom na vyššie uvedené uvádza, že v danej situácii vzhľadom na nesplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky na žalobcu je bezpredmetné prehlásenie v článku IV. bod 4.2 písm. d) Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 10. 2015, v zmysle ktorého mal postupca potvrdiť, že pohľadávky spĺňajú predpoklady na postúpenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. I keď nemožno vylúčiť, že všetky ostatné pohľadávky postupované uvedenou zmluvou tieto predpoklady spĺňali, pohľadávka voči žalovanému ich z dôvodov už uvedených (nezachovanie ochrannej zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou banky a samotným postúpením) nespĺňa.

47. Čo sa týka rozsiahlej argumentácie žalobcu v prospech platnosti postúpenia pohľadávky a jeho aktívnej vecnej legitímácie a jeho poukazov na množstvo súdnych rozhodnutí ktoré majú podporovať jeho názor, tak k tomu súd dodáva nasledovné.

48. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky tak toto rozhodnutie je tu nepoužiteľné, lebo týkalo sa postúpenia pohľadávky pri zmluve o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu a nie postúpenia pohľadávky banky na nebankový subjekt v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na posudzovanie dodržania zákonných podmienok § 92 ods. 8 zák. o bankách. Súd tu navyše pripomína, že vývoj právnej úpravy pokiaľ ide o postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru zavŕšený súčasnou úpravou v Zákone o spotrebiteľských úveroch (viď jeho § 17) jednoznačne svedčí podľa názoru súdu tomu výkladu, ktorý prezentuje súd a teda aj názoru, že záver uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu na ktoré poukazoval žalobca je na daný prípad absolútne neaplikovateľný. I keď súčasná úprava v § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch samozrejme nie je aplikovateľná spätne a tak na postúpenie

pohľadávky zmluvou zo dňa 23. 10. 2015 nedopadá, jednoznačne svedčí o posune v tom zmysle, že boli dávno prelomené závery vyššie uvedeného súdneho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR na ktoré poukazoval žalobca a že toto je v súčasnosti absolútne neaplikovateľné pri postúpení pohľadávky z banky na nebanku zo spotrebiteľského úveru vzhľadom na jasnú a výslovnú osobitnú zákonnú úpravu v § 92 ods. 8 zákona o bankách platnú v čase postúpenia pohľadávky.

49. Súdu sú známe názory prezentované aj žalobcom a podporené niektorými autormi (JUDr. Kristián Csach, PhD, LL.M publikované v časopise Súkromné právo č. 1/2015), podľa ktorých ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou postupníka pohľadávky a že táto úprava by sa mala týkať len problematiky bankového tajomstva. S týmito názormi sa však súd nestotožňuje a z dôvodov ktoré už uviedol nemá žiadne pochybnosti o tom, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré nevyhnutne musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky a že týmito pravidlami sú odchylné od všeobecných pravidiel v Občianskom zákonníku sprísnené pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty.

50. Ani neplnenie povinnosti dlžníka, ktorý podľa platobnej histórie na úver vo výške 1.000,- eur uhradil len 24,65 eur nič nemení na tom, že súd musel prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani nesporná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi - spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o bankách tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka splácať úver, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil.

51. Ak žalobca poukazuje na množstvo rozhodnutí iných súdov podporujúcich jeho záver o platnosti postúpenia a aktívnej vecnej legitimácii, tak súdu sú známe takéto názory a rozhodnutia, týmito však nie je viazaný a nestotožňuje sa s nimi. Uvedené názory okrem tých argumentov, dôvody nestotožnenia sa s ktorými súd uviedol už vyššie sú prevažne založené na dvoch základných argumentoch, a sice existenciou osobitnej dohody vo všeobecných obchodných podmienkach banky umožňujúcej takéto postúpenie pohľadávky banky a na preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu.

52. V tejto súvislosti však súd je toho názoru, že neobstojí argumentácia, ktorú tu produkoval aj žalobca o „dohode“ umožňujúcej postúpenie pohľadávky odchylné od podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách, akou tu má byť dojednanie v bode 19.16 žalobcom predložených Všeobecných obchodných podmienok (keďže článok I bod 10 samotnej zmluvy na ktorý žalobca v tejto súvislosti tiež poukazoval len všeobecne hovorí o práve postúpiť pohľadávku, a teda tam nejde o dohodu o odchylnom dojednaní podmienok postúpenia). Dohoda s takými zásadnými následkami, akými by malo byť obídienie striktného zákonného rámca postúpenia bankových pohľadávok uzatvorená so spotrebiteľom na ochranu ktorého dané ustanovenia práve slúžia, ak by mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie by musela byť výsledkom jednoznačne danej a preukázanej slobodnej vôle oboch zmluvných strán vyžadujúcej informáciu o tom, čo uzatvorenie konkrétneho právneho úkonu znamená. Podľa názoru súdu tieto náležitosti v žiadnom prípade nemôže spĺňať takéto jednostranne pripravené, individuálne nevyjednané a vopred predtlačené prehlásenie veriteľa v obchodných podmienkach, ktoré dlžník zjavne nemal možnosť ovplyvniť či vylúčiť. Navyše súd tu dáva do pozornosti, že obdobná zmluvná podmienka s absolútne rovnakým významom ako je tu bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere už bola súdmi právoplatne judikovaná ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve Slovenskej sporiteľne, a.s. (viď rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/199/2016) čo má okrem iného dôsledky v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka.

53. Ani argumentácia o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu tu podľa názoru súdu neobstojí, lebo v danej veci ide o jasné porušenie zákonných podmienok kde iný výklad ako je výklad so záverom o neplatnosti postúpenia pohľadávky nie je možný. Priorita výkladu, ktorá nezakladá neplatnosť zmluvy pred výkladom, ktorý ju zakladá ktorej sa odvolával žalobca je možná len ak sú možné obidva výklady, čo ale nie je tento prípad. Navyše treba si uvedomiť, že postúpenie pohľadávky z banky na iný subjekt nie je právnym vzťahom, ktorý by sa dotýkal len postupcu a postupníka, ale priamo sa dotýka tretej osoby- klienta banky, ktorý nie je stranou zmluvy o postúpení pohľadávky a práve preto zákonodarca prijal právne normy na jeho ochranu pri postúpení bankovej pohľadávky. Preto teória o preferencii výkladu v prospech platnosti právneho úkonu aplikovateľná predovšetkým v priamych

vzájomných vzťahoch zmluvných strán nemôže zhojiť zjavné porušenie zákona slúžiace na ochranu tretej strany - klienta banky -spotrebiteľa. Ide tu o tak zásadné nedostatky v citlivej sfére poskytovania bankových úverov pri ich postúpení na nebankový subjekt mimo bankového dohľadu, že vzhľadom na logiku, účel a význam právnej úpravy v § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné nerešpektovať tam predpísané zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky.

54. Pomerne často je pri argumentácii v prospech platnosti postúpenia bankovej pohľadávky zo strany postupníkov takej pohľadávky prezentovaný názor, že v § 92 ods. 8 zákona o bankách je výnimka v možnosti postúpiť pohľadávku pri omeškaní presahujúcom jeden rok. Tento názor ale podľa názoru súdu nemá oporu v zákonomnom znení § 92 ods. 8 zákona o bankách, lebo z toho je zrejmé, že výnimka v druhej vete za bodkočiarkou podľa ktorej ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok (druhá časť druhej vety § 92 ods. 8) sa vzťahuje len k prvej časti tejto druhej vety, teda len k prípadu, keď by notorický neplatič, ktorý meškal so splácaním viac ako rok sa chcel vyhnúť postúpeniu úhradou na poslednú chvíľu (prvá časť druhej vety) ale nijako nesúvisí s prvou vetou § 92 ods. 8 upravujúcou ochrannú 90 dňovú lehotu ako jeden zo zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky.

55. V súvislosti s poukazom žalobcu na súdne rozhodnutia uvedené v jeho písomných vyjadreniach súd uvádza, že tam prezentované závery nemožno v žiadnom prípade považovať za smerodajné, či za ustálenú súdnu prax, nakoľko v množstve iných súdnych rozhodnutí (aj všetkých krajských súdov naprieč republikou) je prezentovaný záver o absolútnej neplatnosti postúpenia bankovej pohľadávky uskutočneného v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/139/2017 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/757/2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/46/2016 (týka sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/79/2015, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/254/2016 (týka sa žalobcu), rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/899/2015 a 13Co/204/2016 (týkajú sa žalobcu), rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/493/2015 (týka sa žalobcu) či Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/406/2015 (týka sa žalobcu).

56. Ďalej súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 16C/149/2014, či Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/226/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/240/2015.

57. Súd ďalej podporne poukazuje na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom tunajšieho súdu potvrdzujúce záver o neplatnosti Zmluvy o postúpení bankových pohľadávok v obdobných sporoch (napr. rozsudok 18Co/44/2016 zo dňa 18. 1. 2017, kde sa už konštatuje, že ustálená súdna prax je v tomto smere jednotná) alebo rozhodnutia iných senátov (17Co/139/2017, 14Co/47/2016, 2Co/28/2016, 19Co/150/2016, 8Co/75/2016, 21Co/5/2016, 7Co/75/2016, 6Co/153/2016, 16Co/1/2016, 5Co/159/2015, 17Co/75/2016, 12Co/240/2015, 12Co/33/2016, 23Co/94/2015, 4Co/145/2014, 9Co/175/2015, 15Co/257/2015).

58. Ak žalobca na podporu svojich názorov argumentoval rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove, ktorý je odvolacím súdom aj tunajšiemu súdu, tak súd opätovne pripomína, že žalobcom uvádzané rozhodnutia nie sú v žiadnom prípade prevažujúcim právnym názorom tohto súdu. Naopak z verejne dostupných rozhodnutí Krajského súdu v Prešove vyplýva, že prevažujúci názor senátov tohto súdu je taký, že zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky inému subjektu ako banke, ktorými sú podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách postúpenie splatnej pohľadávky, s ktorej plnením je spotrebiteľ nepretržite v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní a túto ani napriek písomnej výzve v tejto lehote nespĺnil, a od 23. 12. 2015 aj zákaz postúpenia bankovej pohľadávky vybraným subjektom podľa § 17 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách poskytovaných spotrebiteľom (zákon č. 438/2015 Z. z.) predstavujú k ustanoveniu § 524 a násl. Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky osobitné zákonné ustanovenia (lex specialis), ktorých cieľom ratio legis je sprísnenie postúpenia bankovej pohľadávky a vytvorenie priestoru na strane spotrebiteľa zabrániť postúpeniu pohľadávky na subjekt mimo sféru kontrolovanú dohľadovým orgánom. Porušenie týchto zákonných pravidiel spôsobuje neplatnosť právneho úkonu pre rozpor so zákonom.

59. Súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu o platnosti postúpenia pohľadávky a z dôvodov, ktoré vyššie uviedol má za to, že jednalo sa tu o absolútne neplatný právny úkon a preto žalobu žalobcu v

celom rozsahu zamietol, lebo v časti je právo žalobcu premlčané a navyše nebola preukázaná aktívna vecná legitímáciu žalobcu na súdne uplatnenie tvrdenej pohľadávky.

60. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. V danom prípade plný úspech v spore mal žalovaný, keďže žaloba proti nemu bola v celom rozsahu zamietnutá, preto podľa § 255 ods. 1 CSP mu vznikol nárok na priznanie plnej náhrady trov konania. Vzhľadom na uvedené súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodol v druhom výroku tohto rozsudku tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.